

РЕШЕНИЕ

№ 5798

гр. София, 19.12.2011 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, VI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 11.11.2011 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Пламен Горелски

ЧЛЕНОВЕ: Весела Николова

Антоанета Аргирова

при участието на секретаря Кристина Петрова и при участието на прокурора Явор Димитров, като разгледа дело номер **7276** по описа за **2011** година докладвано от съдия Антоанета Аргирова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е касационно и е по реда на Глава дванадесета, чл.208-228 от АПК, вр.чл. 63, ал. 1, изр.2-ро от ЗАНН.

С Решение от 04.05.2011г., постановено по н.а.х.дело №15662/2011г. по описа на Софийски районен съд, СРС, НО, 99-ти състав е отменил Наказателно постановление /НП/ №22-[ЕГН].07.2010г., издадено от директора на Дирекция „Инспекция по труда“ /Д”ИТ”/-С. град, с което за нарушение на чл.1, ал.2 КТ, на основание чл.414, ал.1 КТ на физическото лице В. К. К.-управител на АСМИП МЦ [фирма] е наложено административно наказание „глоба” в размер на 5000 лева.

Така постановеното решение, в срока и по реда на чл.211, ал.1 от АПК, вр.чл.63, ал.1 от ЗАНН, е обжалвано от административнонаказващия орган /АНО/, с искане за отмяната му и потвърждаване на издаденото НП. Релевираните основания по чл.348 НПК са за нарушение на закона и допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, аргументирани в жалбата.

В съдебно заседание пред Административен съд София-град, касаторът се представлява от юриконсулт С., която поддържа жалбата и моли за уважаването ѝ.

Ответникът по касационната жалба не се явява, не се представлява в с.з. пред АС-София град и не изразява становище по жалбата.

Представителят на Софийска градска прокуратура, дава становище за неоснователност касационната жалба.

Съдът, като взе предвид релевираните с жалбата касационни основания по смисъла на чл.348 от НПК и служебно на основание чл.218, ал.2 от АПК, провери изцяло съответствието на атакуваното решение с материалния закон, намира за установено следното:

Касационната жалба е допустима.

Подадена е от лице, легитимирано да обжалва, срещу акт, подлежащ на касационен контрол и в законово установения за това преклузивен 14-дневен срок.

Разгледана по същество, жалбата е основателна.

Касаторът е санкциониран за това, че в качеството му на управител на АСМИП МЦ [фирма] не е уредил отношенията при предоставяне на работна сила от А. П. В., работеща като „медицинска сестра”, като трудови правоотношения.

При извършване на проверка на място на 10.06.2010г. било установено, че лицето А. П. В. предоставя работна сила за АСМИП МЦ [фирма]. В собственооръчно попълнена декларация лицето В. е посочило, че работи в МЦ „Св.П.” на граждански договор от 07.06.2010г., като медицинска сестра, с определено работно време от 07.45 часа до 20.30 часа по график. При извършената на място проверка А. В. е била облечена с работно облекло, а от изисканите и представени документи в Д”ИТ”-С. на 17.06.2010г. е констатирано, че на 20.05.2010г. с нея е налице сключен граждански договор.

За да отмени издаденото НП, въззивната инстанция е приела, че нарушението, предмет на административнонаказателното обвинение не е доказано по несъмнен и категоричен начин и че неправилно АНО е приел, че правоотношението между АСМИП МЦ [фирма] и А. В. са трудови, а не гражданскоправни по смисъла на 280-292 ЗЗД-„договор за поръчка”. Тези изводи на съда са аргументирани с това, че трудът е престиран при определен режим и график, който не бил наложен от управителя на МЦ, а бил договорен между страните; престираният труд не съдържал признаците на „зависим” от работодателя труд; А. В. работела като медицинска сестра на постоянен трудов договор в МВР болницата; извършваните медицински дейности били заплащани доколко, доколкото били конкретно извършвани.

Решението е правилно.

Трудовият договор, така както е регламентиран в Кодекс на труда, е определен като двустранно или многостранно съглашение, по силата на което едната страна предоставя за определен срок работната си сила, като се задължава да извършва възложените трудови функции, а другата страна се задължава да заплаща възнаграждение, както и да осигури нормални и здравословни условия на труд. Физическото лице предоставя работната си сила за изпълнение на даден вид работа при определен работен режим, заплащане, работно време, работно място. За разлика от трудовия договор, договорът за изработка е договор, по силата на който едната страна /изпълнителят/ се задължава на свой риск да изработи нещо, съгласно поръчката на другата страна /възложител/, а тя се задължава да заплати на първата определено възнаграждение /чл.258 ЗЗД/. Договорът за услуга има за предмет насрещните задължения между страните, по силата на които следва да се извърши определена услуга или да се осъществи пакет от услуги, за които да се заплати съответното възнаграждение. Приликата между трудовия договор и договора за услуги се състои в това, че и при двата договора се дължи труд, а не обществен трудов резултат. Основната разлика между тези два договора се състои в елементите: работно време, работно място и задължение за спазване на определена трудова дисциплина, както и в йерархичната зависимост на работника при трудовия договор. Докато при договора за

услуги изпълнителят е независим от насрещната страна при осъществяването на уговорения резултат - възложителят може да не одобри и да не приеме този резултат, но не може да наложи дисциплинарно наказание на изпълнителя, затова че последният се е отклонил от уговореното, нито пък е овластен да упражнява над него някакъв йерархичен контрол, то при трудовия договор е обратното. Разликата между договора за изработка и договора за услуги се състои в това дали изпълнителят би отговарял, ако не бъде постигнат уговорения резултат. При договора за изработка изпълнителят може да иска заплащане на уговореното възнаграждение, само ако е престирал уговорения резултат. Ако усилията му да постигне този резултат останат напразни, за него не възниква право на възнаграждение. При договора за услуги може да се иска възнаграждение дори ако уговореният резултат не може да бъде постигнат и това е така, защото при договора за услуги се дължи единствено осъществяването на определена дейност, а не обществен краен резултат от тази дейност.

Дори и да се приеме, че лицето се е явявало само в определени дни, не е налице определено предварително работно време, което изпълняващият се е задължил да спазва, по арг.на чл.114 КТ /Трудов договор може да се сключва и за работа през определени дни от месеца/. Поради това, не може да се приеме, че е налице договор за услуга или изработка, защото при него лицето не е ангажирано с определено работно време и място. Предвид липсата на доказателства, че В. е изпълнявала работа при определено предварително дневно работно време, срещу което се дължи трудово възнаграждение в предварително определен размер, правилно СРС е приел, че административно наказателното обвинение за наличие на трудово правоотношение не е доказано по несъмнен и категоричен начин. НП не може да почива на предположения, на несигурни и колебливи изводи за извършеното нарушение на от фактическа страна.

С оглед гореизложеното и поради липсата на сочените от жалбоподателя касационни основания и на други такива по чл.218, ал.2 от АПК, установени от касационната инстанция служебно, законосъобразното въззивно решение следва да бъде оставено в сила.

Водим от горното и на основание чл. 221,ал.2, от АПК, вл.чл.63, ал.1, изр.второ от ЗАНН, Административен съд София-град, VI-ти касационен състав

Р Е Ш И :

ОСТАВЯ В СИЛА Решение от 04.05.2011г., постановено по н.а.х.дело №15662/2011г. по описа на Софийски районен съд.

Решението е окончателно и не може да бъде обжалвано и/или протестирано.

ПРЕДСЕДАТЕЛ :

ЧЛЕНОВЕ : 1.

2.